

po případě v §§ 550 až 554 c. ř. s. Z toho však neplyne, že i po včasném podání námitek proti směnečnému platebnímu příkazu vydanému okresním soudem lze při zmeškání žalované strany aplikovati předpis prvního odstavce § 442 c. ř. s. Řečený předpis se týká podle výslovného jeho znění jenom zmeškání roku, položeného na základě žaloby, nikoliv tedy roku stanoveného na základě námitek včas podaných proti směnečnému platebnímu příkazu, jenž má býti podle výslovného ustanovení třetího odstavce § 552 c. ř. s. položen o námitkách. Nutno proto při rozhodnutí o právních následcích zmeškání přihlídnouti i k obsahu námitek a tedy přiměřeně aplikovati předpis druhého odstavce § 442 c. ř. s.

Čís. 15971.

K výkladu dohody sjednané mezi nabyvatelem zbytkového statku a dřívějším pachtýřem tohoto statku, podle níž se nabyvatel zavázal nahraditi pachtýři náklady vynaložené na úrodu a stavební investice. Zamítl-li prvý soud námitku nepřipustnosti pořadu práva, opřenou žalovaným ve sporu o zaplacení oněch nákladů o to, že jde o nárok podle §§ 43, 43 a) náhr. zák. č. 329/1920 v doslovu zák. č. 220/1922 Sb. z. a n., a žalovaný v dovolání vytýkal, že by náhradu zažalované náhrady mohl požadovati jen Státní pozemkový úřad cestou administrativní, nenapadnuv zároveň ani výtkou zmatečnosti (§ 477 č. 6 c. ř. s.) usnesení procesního soudu, pojaté do rozsudku, v příčině pořadu práva, nelze se již otázkou přípustnosti pořadu zabývatí.

(Rozh. ze dne 31. března 1937, Rv I 799/35.)

Proti žalobě žalující banky na zaplacení postoupené jí pohledávky, příslušící postupiteli Josefu K. z důvodu náhrady nákladů vynaložených jím jako pachtýřem zbytkového statku B. za umělá hnojiva a stavební investice, namítl žalovaný nabyvatel řečeného statku mimo jiné nepřipustnost pořadu práva, ježto nárok ten jest nárokem podle náhradového zákona č. 329/1920 ve znění zák. č. 220/1922 Sb. z. a n., takže se ho nelze domáhati sporem na soudě, nýbrž zvláštním řízením u Státního pozemkového úřadu. Soud první stolice žalobě vyhověl, zamítnuv námitku nepřipustnosti pořadu práva. Odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu v otázce, o niž tu jde, z těchto důvodů: Ze zprávy Státního pozemkového úřadu ze dne 3. června 1932, č. j. 74.475/33-III/2 vychází zejména najevo, že šlo o výši náhrady za náklady na novou úrodu vynaložené Josefem K., které měl žalovaný podle podmínek stanovených při převzetí zbytkového statku B. hraditi přímo Josefu K.; část tohoto nároku byla vyrovnána a o zbytku se Josef K. nemohl se žalovaným dohodnouti; proto požádali oba Státní pozemkový úřad o zprostředkování dohody mezi nimi; Státní pozemkový úřad v uvedené zprávě výslovně uvedl, že jde o nárok K. přímo na žalovaném vymáhaný, kterýžto postup byl mezi nimi od počátku ujednan, a že Státní pozemkový úřad v příčině nákladů těch žádného nároku sám

neuplatňoval a tudíž žádného nároku nemá. Z téže zprávy a z dopisu téhož úřadu ze dne 16. června 1932 jest viděti, že žalovaný převzal sám závazek k zaplacení celého nákladu na úrodu. V souzené věci nešlo při dohodě o náhradě nákladů na novou úrodu o právní poměr Josefa K. k Státnímu pozemkovému úřadu ve smyslu §§ 43 a 43 a) zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 329 ve znění zákona ze dne 13. července 1922, č. 220 Sb. z. a n., zažalovaný nárok Josef K. neuplatňoval proti Státnímu pozemkovému úřadu, a tudíž nešlo o poměr veřejnoprávní, jehož rozhodnutí náleželo výhradně Státnímu pozemkovému úřadu jako úřadu správnímu, nýbrž šlo jen o soukromoprávní nárok Josefa K. proti žalovanému na náhradu nákladů Josefem K. na úrodu vynaložených; v souzeném případě nevystupoval Státní pozemkový úřad jako orgán rozhodující o určení náhrady té, nýbrž ponechal, a to již od počátku přidělu zbytkového statku B. na vůli Josefu K. a žalovanému, aby se přímo mezi sebou dohodli o výši náhrady a sám pouze na požádání jich, když se o zbytku náhrady té dohodnouti nemohli, jako prostředník a jen proto, že obě strany byly přidělci, při dohodě intervenoval a zejména sám žádného nároku ve smyslu shora řečených zákonů neuplatňoval. Jestliže tudíž došlo k dohodě o výši zbytkové náhrady, stalo se tak přímým jednáním mezi Josefem K. a žalovaným; šlo proto jen o soukromoprávní nárok Josefa K. proti žalovanému; dohodu o zbytku náhrady Státní pozemkový úřad schválil svým zprostředkováním a dopisem ze dne 16. června 1932 schválení to přidělcům také oznámil; nějakého zvláštního schválení podle toho třeba nebylo. To, že prvý soud nezjišťoval, zda žalovaný a jeho manželka skutečně jako nabyvatelé zbytkového statku budou schválení, není vadou řízení, když ze zprávy pozemkového úřadu ze dne 3. června 1932 a z jeho dopisu ze dne 16. června 1932 vychází, že žalovaný a jeho manželka zbytkový statek B. podle předacího protokolu ze dne 28. listopadu 1930 již převzali, což se nemohlo státi bez schválení Státního pozemkového úřadu. Námitka, že nebyla splněna podmínka dopisu ze dne 16. června 1932, že ujednaná částka bude do konce června 1932 zaplacena, jest lichá, poněvadž šlo o podmínku ve prospěch Josefa K., jejíž nedodržení po případě mohl jen on uplatniti, a ježto došlo ještě později k opětovnému uznání pohledávky té žalovaným, byl nárok Josefa K. znova na jisto postaven.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný vznesl v první stolici námitku nepřipustnosti pořadu práva, ježto prý žalobní nárok je nárokem veřejnoprávním. Prvý soud usnesením pojatým do výroku rozsudečného tuto námitku zamítl. Žalovaný ve svém odvolání toto zamítavé usnesení nenapadl, což by byl musel učiniti výtkou zmatečnosti podle § 477 č. 6 c. ř. s., nýbrž uplatnil v něm pod odvolacím důvodem nesprávného právního posouzení jen názor, že prý se nesplnila podmínka dohody ze dne 3. resp. 16. června 1932, uzavřená mezi žalovaným a Josefem K., a že proto nastal stav, jaký byl

před 3. červnem 1932, to jest, že oživil nárok Josefa K-a proti Státnímu pozemkovému úřadu na náhradu investicí podle §§ 43, 43 a) náhradového zákona č. 329/1920 ve znění zákona č. 220/1922 Sb. z. a n. a s ním korespondující nárok Státního pozemkového úřadu proti žalovanému na náhradu, kterýžto nárok však mohl býti uplatňován jenom Státním pozemkovým úřadem cestou administrativní, z čehož prý vychází, že pořad práva v této věci jest nepřípustný. To však není ve skutečnosti uplatňování námítky nepřípustnosti pořadu práva, nýbrž nedostatku aktivní legitimace na straně žalující banky jako postupnice Josefa K. Ježto tedy usnesení prvního soudu o námitce nepřípustnosti pořadu práva nebylo napadeno, nabylo právní moci a tím jest otázka přípustnosti pořadu práva pravoplatně vyřešena. Je proto dovolání v té příčině nepřípustné.

Pro posouzení sporné věci jest závažné jen to, že se žalovaný vůči Josefu K-ovi dohodou přímo zavázal, že mu zažalovanou částku zaplatí, a nerozhoduje, zda při tom Státní pozemkový úřad vystupoval jako pouhý prostředník či ve funkci jiné. Netrpí proto řízení kusostí, když o této okolnosti nebyl proveden důkaz svědky Ing. Š. a E., a je bez významu vytýkaný v té příčině rozpor se spisy, nehledě ani k tomu, že, přihlíží-li se k zprávě Státního pozemkového úřadu, takového rozporu tu není. Lichost dovolatelovy námítky, že nebylo zjištěno, zda Státní pozemkový úřad schválil ujednání mezi žalovaným a Josefem K. a zda schválil žalovaného a jeho manželku jako nabyvatele zbytkového statku B., i lichost námítky, že nebyla splněna podmínka dohody ze dne 16. června 1932, podle níž měla býti ujednaná částka zaplacená nejdéle do konce června 1932, zdůraznil a správně odůvodnil odvolací soud.

Čís. 15972.

Rozsudek o otázkách osobního stavu (statusových) má absolutní účinek.

Byla-li žaloba o uznání otcovství pravoplatně zamítnuta, působí rozsudek i ve sporu, jímž se domáhá třetí osoba na domnělém otci náhrady vynaložených nákladů podle § 1042 obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. března 1937, Rv I 963/35.)

Srv. rozh. č. 13968, 5089, Sb. n. s.

Žalobkyně se na žalovaném domáhá náhrady nákladů vynaložených jednak na nemanželskou matku (dceru žalobkyninu), jednak na nemanželské dítě Kurta R., tvrdíc, že žalovaný jest nemanželským otcem, zavázaným k náhradě uvedených nákladů. Proti žalobě namítá žalovaný, že žaloba o uznání otcovství, podaná na něho nemanželským dítětem Kurtem R., byla pravoplatně zamítnuta. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Mylný jest názor žalobkynin, že rozsudek, kterým byla pravoplatně zamítnuta žaloba dítěte o uznání nemanželského otcovství, nepůsobí ve sporu, kterým se ona na žalovaném domáhá zaplacení nákladů vynalo-